

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Η. WATSON

ΤΟ ΜΕΤΑΞΕΤΟ ΓΟΒΑΚΙ

[Πρωτοχρονιάτικο Διήγημα]

—Πάρε με, πάρε με μαζί σου !...

Είμαστε πέντε αδελφια, από πέντε χρόνων ως δεκαέξη, και φαντάζεστε πως παρ' όλη την καλή μου θέληση — ήμουν η μεγαλύτερη — δύσκολα κατορθώνα να συγκαταστήσω τ' αδελφία μου για να μη κάνουν άταξιες και χωράσουν τους δύο γέροντες.

Για να μ' εδίασε, ή για να μ' εδίασε ένα σωρό περιεργα πράγματα, που είχε στο σαλόνι, ενόθια από τα μακρινά ταξείδια, που είχε κάνει στο νεατά της με τον παππού.

Κάθε τί που μ' εδίασε, είχε την ιστορία του, εθίμη, συγκαταστήσι ή τραγική. Μονάχα για ένα μεταξέτο γοβάκι, που ίσχυε μέσα σε μιά βιτρίνα, δεν μ' είχε πει τίποτε άξια.

Εκείνη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μόλις βράδυνασε και καθίσαμε γύρω της, περίεργη ν' ακούσαμε κανένα άλλο ανέκδοτο της ζωής της, πήρα το γοβάκι από την ρούτιση, δείχνοντάς της το γοβάκι: —Γιατί, το γοβάκι αυτό, που βλέπω μέσα στη βιτρίνα, θά εχη ή σφαλώς την ιστορία του. Γιατί δεν μ' εδίασε την ελπίε ποτέ ;

—Δεν δικολοεύουμα να σου την πω, μικρούλια μου, μου άπάντησε ή γιαγιά με το γλυκό χαμόγέλο της.

Και με φανερή συγκίνηση, άρχισε να διηγείται :

—Ο πατέρας μου ήταν άξιοματικός στο στράτευμα των Ίνδιαν, όπου έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του. Είχε γνωριση έκει με τις οικογένειες των άλλων άξιοματικών κ' είχε παντρηθή με την κόρη του συνταγματάρχου του. Το νεαρό ζεύγος ζούσε ειρηνισμένο και άεπιτησε τέσσερα παιδιά. Έπειδή το κοριτσάκι τους ήταν υπελακό και είχε πρόωρο ανάπτυξη, οι γονείς του φοβήθηκαν για την υγεία του και άποφάσισαν να το κλείσουν σ' ένα σχολείο στην Άγγλία, όπου να μεγαλώση και να μορφωθή. Διάλεξαν λοιπόν ένα από τα καλύτερα παρθεναγωγεία στη μικρή πόλι του Μπιδον, στο Κέντ, κ' έμπιστευτηκαν το παιδί τους στις δύο διευθύντριες του σχολείου, δύο καθώς πρέπει γεροντοκόρες.

—Τα χρόνια περνούσαν γρήγορα... Το κοριτσάκι τελείωσε τις σπουδές του, είχε γίνει μιά γερή κοπέλλα και με λαχτάρα περίμενε να πάνε οι γονείς της να την πάρουν.

—Αλλά διάφορα δυσάρεστα περιστατικά, ανάγκασαν τους γονείς της ν' αναβάλουν διαρκώς το ταξείδι τους. Η νέα ήταν πειά δεκαοκτώ χρόνων — μεγάλη ήλιια για μιά κόρη στα χρόνια εκείνα — και ή δύο διευθύντριες δεν ήξεραν τί να κάνουν !...

—Έφθασαν ή διακατές των Χριστογενών. Όλα τα κοριτσάκια είχαν φύγει, για να περάσουν τις γιορτές με τους γονείς τους και μόνο ή Λυδία είχε μείνει στο σχολείο.

—Άλιγες μέρες προηίτερα, ή δύο διευθύντριες είχαν λάβει μιά πρόσκληση από την Κοινότητα της πόλεως για ένα φιλανθρωπικό χορό, που θά δινόταν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Η δύο γεροντοκόρες σέφτηκαν και μελέτησαν πολύ το ζήτημα. Τέλος άποφάσισαν να πάνε στο χορό και να πάρουν την Λυδία μαζί τους.

—Είνε κοίμα, ειλαν, να στερηθή αυτή ή νέα μιά άθωα διασκέδασι της ήλιιας της.

—Η Λυδία τρελλανόταν για χορό και για μυσική. Μόλις τέκονσε λοι-

πόν αυτό, δεν ήξερε πως να συγκαταστήσι τη χαρά της...

—Την ώριμένη βραδεία ή Λυδία, ντυμένη μ' ένα άμορφο άσπρο μεταξέτο φορεματάκι, με άσορτι λευκά γοβάκια και με μιά γαλάζια κορδέλλα στα κλωστοεισμένα μαλλιά της, ξεκίνησε για το χορό, με τις δύο γεροντοκόρες.

—Η Λυδία χόρευε με τον πρόεδρο της Κοινότητας κ' αφορμας της σύστασε κατόπιν έναν νεαρό γιατρό, γιό ενός φίλου του πρώτακτοπιού. Από κείνη τη στιγμή οι δύο νέοι χόρευαν διαρκώς μαζί και φανόντουσαν ένθουσιασμένοι ο ένας με τον άλλον.

—Η γεροντοκόρες σκανδαλιόταν για τη φανερή αυτή προίτησι, φοβήθηκαν για τις συνέπειες που μπορούσε νάχη αυτή ή γνωριμία και σε μιά στιγμή που ή Λυδία περνούσε κοντά τους, της ειλαν πως ήταν ώρα να φύγουν πειά.

—Κάνανε άσχημα που ήλθαμε, ειλτε ή μιά αδελφή στην άλλη. Προέπει τώρα να λάβουμε τα μέτρα μας, να μη συναντηθουν πειά !...

—Η Λυδία άκουσε την παρατήρησι της διευθύντριας του σχολείου και από κείνη τη στιγμή δεν σκεφτόταν άλλο, παρά πως...να συναντηθή πάλι με τον νέο.

—Ακούσατε τί ειλαν ; ρώτησε τον γιατρό.

—Ναι ! άποκρίθηκε ο νέος. Μά εγώ έννοω να ιδωθούμε πάλι. Άλλά πως ;

—Αν το λέτε αυτό με την καρδιά σας... τότε, άκούστε με... Την ώρα που θά φύγω, φάξτε... και να φροντίσετε να μου φέρετε εκείνο που θά βρήτε. Μόνο πρέπει να έπιμεινε να μου το δώσετε έμένα της ίδιως... Μου το ήπόσχεστε ;

—Ναι ! ειλτε ο νέος με συγκίνηση.

—Οι δύο νέοι άντάλλαξαν ένα βλέμμα γεμάτο ήποσχεσεις και χωρίστηκαν. Η Λυδία έφυγε με τις δύο γεροντοκόρες κ' ο νεαρός γιατρός που τις παρακολούθησε από μακριά, έσκαψε σε λίγο και σήκωσε ένα λευκό μεταξέτο γοβάκι. Το έφερε στα χείλη του και κατόπιν το έκρυψε προσεχτικά στην τσέτη του, στο μέρος της καρδιάς του.

—Την άλλη μέρα πήγε στο σχολείο. Ζήτησε να ιδή την διευθύντρια και την παρακάλεσε να του επιτρέψη να ιδή την Λυδία, για να της δώση κάτι που είχε χάσει το προηγούμενο βράδυ στο χορό.

—Αυτοίμα, άποκρίθηκε αδυστήρα ή γεροντοκόρη, μι ειλνε άδύνατον να σάς επιτρέψω να ιδήτε την μαθήτριά μου. Μπορείτε να μου δώσετε αυτό που βρήκατε και θά της το επιστρέψω.

—Θέλοντας και μη ο γιατρός, αναγκάστηκε να δώση το γοβάκι. Κατάληκτες ή δύο γεροντοκόρες το πήραν και το άναγνωρίσαν. Τόν ειχαρίστησαν και ο άτυχης νέος αναγκάστηκε να φύγη, χωρίς να μπορέση να ιδή την Λυδία. Ολιμνός, μη ξέροντας τί να κάνει, ο νεαρός έρωτευμένος περπατούσε σολογιωπένος, άκοιλοφώνοντας το μονοπάτι κοντά στον τοίχο του σχολείου. Εσκαφικά άκουσε ένα θρόισμα άνάμεσα στα φυλλώματα των δένδρων κ' ένα άντικείμενο έπεσε μπροστά στα πόδια του. Κατάληκτος ο νέος το πήρε, και ειλδε πως ήταν το λευκό γοβάκι της Λυδίας, μ' ένα μικρό σημείωμα, κωρυμμένο άπάντω. Το ξεδίπλωσε και διάβασε :

—Άβριο τέτοια ώρα ή μικρή πόρτα του κηπου θά ειλνε άνοιχτη.

—Όπως φαντάζεσθε, ο νέος πήγε την επομένη και στάθηκε κοντά στην πόρτα του κηπου. Η Λυδία δεν άγγησε να φανη κ' από κείνη την ήμέρα οι δύο νέοι συναντιόντουσαν ταπτικά. Άλλά μιά μέρα, όταν ή Λυδία θέλησε να ξαναμητι στον κηπου, βρήκε την πόρτα κλειδαμένη. Άνυποπατος ο περιβολάρχης, την ειλχε κλείσει έξω.

—Τώρα, φώναξε ή Λυδία τρομαγμένη, τί θά γίνει ;

—Πρέπει να γιορτίσει από τη μεγάλη ειλσοδο, άπάντησε ο νέος στενωχορμίστως. Γιατί θά περάσουν πολλές μέρες, όπου να έλθη ή άπάντησι των γονέων σου στο γομάμα που τους έγραψα.

—Μά ή Λυδία δεν ήθελε να τ' άκούση.

—Δεν τολμώ ! Όχι ! όχι ! φώναξε. Πάρε με μαζί σου ! Δεν μπορώ πειά να γιορτίσω και να μείνω κλεισμένη στο σχολείο !...

—Μάτια ο νέος προστάθηκε να την πείσει πως αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Η Λυδία έπέμενε τόσο πολύ,

Χόρευε με το γιό το φαρμακοποιού...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
 Ήσθητος του Σέρλοκ Χόλμς, γρήγορος σαν
 αστραπή, έφτασε σε μία στιγμή μπροστά στην
 ανοιγμένη πόρτα του άμαξιού, ψιθύρισε:
 —Κατέβαινε η Ρουθ Φίτζεραλντ. Κι' αφού της έ-
 κανε μία υπόκλιση, της ψιθύρισε:

—Κυρία, σάς εξορκίζω να μ' ακολουθήσετε! 'Ελάτε γρήγορα μαζί μου!... 'Αλλομονο αν
 θραδύνουμε έστω και μία στιγμή!...

'Η κυρία Ρουθ Φίτζεραλντ κατάπληκτη τόν αν-
 παθητικώτατος άγνωστος σ' αυτήν νέο, που της μιλούσε έτσι, του
 υποκρίθηκε:

—Δέν σάς καταλαβαίνω, κύριε!... Τί θέλετε να πητε;... Ποιός
 είστε;

—Σάς παρακολουθεί ο σύζυγός σας, κυρία! της άπάντησε ο
 Χάρρυ. 'Ο κύριος Φίτζεραλντ τά ξέρει όλα!... 'Αν δέν έρθετε
 μαζί μου, θά είνε τρομερό το τέλος σας!... 'Ο σύζυγός σας
 είνε έξω φρενών!...

—Θέει μου!... Τά ξέρει, είπατε, όλα;... ψιθύρισε τρέμοντας ή
 ώμορφη κυρία.

—'Όλα, κυρία!... Ξέρει πώς θά συναντηθήτε άπόψε με τόν
 λοχαγό Θάμσον. Κ' ύπάρχει φόβος να έρθη εδώ, άπό στιγμή
 σε στιγμή! Μή διατάξτε λοιπόν να μου δείξετε έμπιστοσύνη!
 Σάς εξορκίζω σ' ετι έχετε ιερότερο, κυρία, ακολουθήστε με
 και σάς δίνω τόν λόγο μου πώς θα σάς σώσω άπ' τόν τρομερό
 κι' άγριον μίσος του συζύγου σας!...

Τά λόγια αύτα του Χάρρυ, δέν ήταν δυνατόν παρά να επιτύ-
 χουν το άποτέλεσμά που επεδίωκε. 'Ο τόνος μέ τόν όποιο είπα-
 θήκανε, ήταν ειλικρινής κι' επιβλητικός συγχρόνως. Αυτό επέ-
 ρρασε πολύ στή ενεισθήση ψυχή της κυρίας Ρουθ. 'Αλλά δέν
 ήταν διάτοχη αύτή ή ατία, πού ή δυστοχιόμενη γυναίκα έπιγε
 κάθε δυνατόν μέσα της. 'Η Ρουθ Φίτζεραλντ είχε νοπή άκόμα
 τήν έντύπωση της θάρραρης σκηνής, πού γίνηκε
 πρόσ έλίγου μέσα στο σπουδαστήριο του συζύγου
 της. 'Αποφάσισε, λοιπόν, να ακολουθήση τόν Χάρ-
 ρυ Ταρν.

—Κύριε, του είπε με τρεμάμενη φωνή, πιστεύω
 να μην μετανοιώσω πού θα σάς ακολουθήσω!...
 Δέν σας ξέρω ποιός είσθε. Κι' όμως το παρουσια-
 στικό σας κι' ο τόνος της φωνής σας μου επιθά-
 λουν να σάς έμπιστευθώ! Λοιπόν, είμαι έτοιμη να
 σάς ακολουθήσω!...

—Εύχαριστώ για τήν τιμή πού μου κάνετε, κυ-
 ρία! της ψιθύρισε τότε ο νεαρός άστυνομικός, κα-
 τασυγκλημένος. Σάς θεσθαίω, ότι δέν θα μετα-
 νοήσετε, πού με θεωρήσατε άξιο της έμπιστοσύ-
 νης σας!

Και προτεινόντάς της τόν μπράτσο του, πρό-
 σθεσε:

—'Ελάτε!... Είνε τρομερά επικίνδυνον να χάνουμε τόν καιρο
 μας!...

'Η κυρία Ρουθ στηρίχτηκε στο μπράτσο του άγνωστου της
 νέου και στράφηκε στη στροφή του δρόμου. 'Ο μετεμφιεμένος
 δέ γυναίκα Σέρλοκ Χόλμς, άρρασε τότε τήν πόρτα όπου είχε
 κρυφτή και με μικρά γυναικεία θήματα προχώρησε προς τ' ά-
 μάξι της Ρουθ. Μπαίνοντας μέσα σ' αυτό, είπε στον άμαξά, μ'
 άλλανμένη φωνή:

—Μην ξεκινήσης! Θα περιμένουμε λίγην ώρα και μετά θά
 φύγουμε!...

—'Όπως θέλετε, κυρία!... του άπάντησε ο άγαθός άμαξάς,

ώστε στο τέλος ο νέος ύποχρηστος. Τήν πήρε μαζί του, τήν παρουσίασε
 στους γονείς του και τότε είπε :

—'Δέξου και περιποίησιν τήν άραβωνιαστικά μου, καλή μου μη-
 τέρα, όσπου νάρθουν οι γονείς της και να μου πείσω να τήν πάω γυ-
 ναίκα μου.

—'Αλέγοντάς τά λόγια αύτά ο νέος, φίλησε τήν Λύδια κι' έφυγε άπό
 τό σπίτι....

—'Ετα τειλείνω ή ιστορία, γιαγιά ; ρώτησαν τά παιδιά.

—Μετά λίγες μέρες, έξακολουθήσε ή γιαγιά με συγκίνηση, οι γονείς
 της Λύδιας έφτασαν στην 'Αγγλία. Ζήτησαν πληροφορίες για τόν νεο-
 γιγατό και με δλη τους τήν καρδιά έδωσαν τήν ζωή τους στον έ-
 ρωτευμένο νέο. 'Ο γάμος έγινε με κάθε έπισημότητα και μεταξύ τών
 καλεσμένων ήταν φυσικά και ή δυο καλές γεροντοκόρες...

—Λοιπόν, δέν τήν έλαψε ! είπαν τά παιδιά με άπογοήτειαν.

—'Όχι, παιδιά μου, ο νέος άπόψε φέρθηκε τίμια, όπως πρέπει να
 φέρεται κάθε νέος. Περιττό να προσέσω πώς έζησαν έντυχιμένον!...

—'Όστε ή Λύδια ήταν....

—'Εγώ, παιδιά μου, και ο έρωτευμένος νέος ήταν ο παππούς σας !
 Τά παιδιά κίτταξαν με άδοξα τόν γέρο, πού έξακολουθούσε να ζα-
 λώνη ησχη τήν πία του. Κατόπιν ένα-ένα τόν πλησίασαν και, φι-
 λώντας με σεβασμό τό χέρι του, ψιθύρισαν :

—Καληνύχτα, παππού, και καλή Πρωτοχρονιά !..

νοϊζόντας ότι μιλούσε στην κυρία, τήν όποια είχε μεταφέρει
 πρην άπό λίγες στιγμές.

Κι' όταν άκουσε να κλείνη ή πόρτα του άμαξιού, ψιθύρισε:
 —Παράξενη γυναίκα, να τήν άλήθεια! Δέν πέρασε ένα λε-
 πτό πούφυγε μαζί με τό φίλο της και πάλι ξανάρθε. 'Αλλά ξε-
 χασα πώς στον έρωτα όλα υπερβέοντα σαν τά μαλλιά της
 τρελλής!... Θα περιμένουμε, λείει, λίγο!... Ποιός ξέρει όμως τήν
 δέν άσχημή κι' ολόκληρη ώρα νάρθη ο λεγόμενος... 'Ας ανά-
 ψω, λοιπόν, τήν πία μου κι' άς άφήσω τόν κόσμο να κινή
 ετι θέλει ή καρδιά του.

Και θγαζόντας τήν καπνοσακκούλα του, άρχισε να γεμίζει
 τήν πία του.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς ένταμεταξύ δέν κάθησε ούτε στιγμή ήου-
 ρα. Είγε κατεβάζει τό τζάκι της πόρτας του άμαξιού, πού ή-
 ταν πρός τό πεζοδρομιο και κίτταξε με προσοχή άπάνω-κάτω.

'Αξσφασα, θλέςοντας νάρχεται πρός τό άμαξι ένας γενειοφόρος
 κορευλιάρης, ψιθύρισε:

—Αυτός είνε!...

Κι' άμέσως έβγκε άπό τ' άμαξι κι' άρχισε να βαδίζει σαν
 γυναικα.

Σέ λίγες στιγμές, ε άλλής με τήν γενειάδα πλησίασε. Τότε
 ο Σέρλοκ Χόλμς νόρισε σκοπίμως και τόν κίτταξε.

'Ο γενειοφόρος άλλης, πού δέν ήταν άλλος άπ' τόν δόκτο-
 ρα Φίτζεραλντ μεταμφιεσμένο, μόλις είδε τό πρόσωπο το έ-
 μεταμφιεσμένου άστυνομικού, έμεινε για μία στιγμή άκίνητος,
 με γουρλωμένα μάτια, τραυλιόντας:

—'Η γυναίκα μου!... 'Η Ρουθ!... Ποέπει να πεθάνη!...

Κι' άμέσως ρίχτηκε σαν άγριμ άπάνω στον άστυνομικό και
 τόν άρραξε άπ' τόν λαιμό οδρλιόνοντας:

—Θά σού ρουφήξω τό αίμα, άθλια!...

'Η δύναμη του Φίτζεραλντ δέν ήταν τυχαία. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς
 τά χρειάστηκε. Μόλις άπόρρασε να κρατηθή στα πόδια του.

—Θά σέ σκοτώσω, άτιμη!... μούγκρισε πάλι ο
 Φίτζεραλντ, καταφέροντας να κρατηθή στα πόδια του.
 'Εντα άπαισιο τριζοβόλημα άκούστηκε τότε
 και τό μαχαίρι έξέφυγε άπ' τό χέρι του κακού-
 ρου. 'Ο θώρακας του Σέρλοκ Χόλμς είχε κάνει
 λίγη περίσσημα τήν δουλειά του.

'Ο Σέρλοκ Χόλμς δέν άσπασε τήν ευκαρία αύτή
 να τό εεφύγη. Πήδησε πάνω στον κακούρο και
 με μία επιτυχημένη τρικλοποδιά, τόν έρριξε κα-
 ταγής.

—Σέ κρατώ γερά, επιτέλους, τέρας, πού τρο-
 μοκράτησες τόσο καιρό τόν Λοιδίνου, του σώ-
 ναζε γονατίζοντας άπάνω στο στήθος του. Κά-
 τω ή μάσκα, γιατρέ Φίτζεραλντ!... 'Ολοθύρησε
 πώς είσαι ο άπαίσιος δολοφόνος Τζάκ ο 'Αντε-
 ροβγάλης!...

'Ο Φίτζεραλντ άσπασε ένα υπόκοφο μούγκρισμα κι' επαψε ν'
 αντίστέκεται. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς τόν έβρασε τότε πισθάγκωνα
 και τόν ύποκρέμασε να μη μέση στο άμαξι.

—'Αμαξά, φώναξε, μπαίνοντας κι' ο ίδιος μέσα, στην Διεύ-
 θυνση της 'Αστυνομίας, γρήγορα!...

Τή στιγμή ακριβώς πού ο Σέρλοκ Χόλμς έσπασε τόν γρα-
 φείο του Διευθυντού της 'Αστυνομίας του Λοιδίνου, ο κ. Ουάρν
 μιλούσε με τόν άρχηγό της Μυστικής 'Αστυνομίας.

Ξαφνικά ή πρώτα πού γραφείου άνοιξε άπότομα, κι'
 οι δυο άστυνομικοί, θλέςοντας μία γυναίκα να στράφηκε
 πρός τά μέση έναν γενειοφόρο άλλη, έμειναν άναυδοι.

—Κύριε Ουάρν! φώναξε δυνατά ο Σέρλοκ Χόλμς, κλείνον-
 τας τήν πόρτα πίσω του, ο Τζάκ ο 'Αντεροβγάλης δέν θα τρο-
 μοκρατη πεία τό Λοιδνίνο!...

Κι' άποσπώντας τήν περούκα και τήν γενειάδα τού Φίτζε-
 ραλντ, πρόσθεσε: Σάς τόν παρουσιάζω!...

—'Ο δόκτορ Φίτζεραλντ!... φώναξαν κι' οι δυο άστυνομικοί.

—Ναι, αυτός είνε!... έσαπσε ο δαιμονικός άστυνομικός.

—Κύριε Χόλμς, φώναξε τότε ο Μούρφυ, έχασα τό στοίχημα...
 Κι' όμολογώ, πώς στον κόσμο όλο δέν ύπάρχουν δυο Σέρλοκ
 Χόλμς! 'Απόψε λοιπόν θά πιούμε στην ύγεια σου!...

'Ετσι εθριάμβευσε για μία άκόμα φορά ο Σέρλοκ Χόλμς και
 λυτρώθηκε τόν Λοιδνίνο άπ' τόν άπαίσιον θρανό του.

'Ο γιατρός Φίτζεραλντ κλείστηκε σε φρενοκομείο, όπου ύπε-
 ρο άπό δυο μήνες πέθανε.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ :

“Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ,,
 Νέα καταπληκτική περιπέτεια του Σέρλοκ Χόλμς